

عنوان مقاله:

حریم پیاده؛ ارتقای کیفیت زندگی شهری نمونه موردی: دانشگاه تهران

محل انتشار:

اولین کنگره بین المللی افق های جدید در معماری و شهرسازی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

عارفه واعظی - فوق لیسانس معماری منظر، دانشگاه UPM

فاطمه حقی - فوق لیسانس تکنولوژی معماری، دانشگاه تهران

هما رحمت - دانشجوی دکترای معماری، دانشگاه UNSW

خلاصه مقاله:

فضاهای پیاده به عنوان یکی از مهمترین بسترهای زندگی اجتماعی انسان، نقشی کلیدی در تقویت تعاملات اجتماعی و ارتقاء حس تعلق و دلبستگی به شهر و زندگی شهروندی ایفا مینمایند. احترام به حریم پیاده رو، سبب افزایش آرامش عابرین پیاده، افزایش ایمنی و امنیت جامعه و همچنین آرامش صوتی در فضای زیست انسان میشود. اخیراً در سطح کلان شهر تهران توجه به این مهم، افزایش یافته و تجربیاتی از این دست در سطح شهر و در مراکز مختلف تاریخی، تجاری و حتی آموزشی صورت گرفته است. از جمله ی چنین اقداماتی می توان از دانشگاه تهران نام برد؛ در سال 7831 در راستای پیاده راه کردن محیط پردیس دانشگاه ورود خودرو به داخل محوطه دانشگاه ممنوع گردید. این امر از یک سو محدودیت و از سوی دیگر فرصتهای بسیاری را برای این محیط آموزشی جهت استفاده از فضایی مختص عابران پیاده فراهم آورد. مقاله پیش رو بر اساس طرح پژوهشی صورت گرفته از طرف قطب علمی دانشکده معماری دانشگاه تهران در همان سال می باشد. با تحلیل سازمانفضایی دانشگاه تهران، بررسی چالشهای طرح و نظرات کاربران، تحلیل مؤلفه های کلان در بررسی عناصر اصلی و تاثیر گذار در طرح چون: هویت، کالبد، محیط زیست و عملکرد، به ارائه راهکارهای پیشنهادی به منظور غنیسازی فضاهای استفاده از پتانسیل های موجود به منظور تحقق اهداف طرح و تعریف الگوی صحیحی برای سایت های جدید دانشگاهی کشور پرداخته است.

کلمات کلیدی:

پیادهراه، حریم پیاده ، دانشگاه تهران ، تعاملات اجتماعی ، هویت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/380743>

